

Mitä on olla oma itsensä?
(Olla oma itsensä II)

Pekka Ervastian esitelmä 9/5 1915

Ihmisen ainoa onni ja autuus, hänen ainoa sielullinen ja henkinen pelastuksensa on siinä, että hän on oma itsensä, että hän osaa olla oma itsensä. Koko tuo vaikea kysymys ihmissielun pelastuksesta, josta kaikki uskonnot puhuvat, sisältyy tähän kysymykseen ihmisen itsenäisyydestä. Sillä ihmisen pelastus ja hänen ikuinen autuutensa ei voi olla muussa kuin siinä, että hän on tosi itsensä.

Kun sitten kysymme, mitä se merkitsee, huomaamme, että yleensä voinee sanoa, että ihmiset eivät tiedä, mitä on olla oma itsensä, he eivät osaa sitä olla. Mutta samalla huomaamme, että jos ihmisistä yleensä voi lausua tämän arvostelun, on kuitenkin aina ollut ja on ihmisiä, joiden sisäisin, vastustamaton halu on olla oma itsensä, jotka eivät voi saada rauhaa sielussaan, ennen kuin ovat löytäneet oman elämäntehtävänsä. Nämä ihmissielut ovat niinsanottuja lahjakkaita ihmisiä, taiteilijasieluja, runoilijoita, neroja, joita ihmiskunnan keskuudessa on kunakin aikana montakin. Me näemme tällaista sielun pyrkimystä vapauteen ja itsenäisyyteen esimerkiksi Henrik Ibsenin Peer Gyntissä. Me näemme tällaisen nerokkaan ihmisen sielunelämää ja hänen sisäistä vapauttaan sekä hänen alistumistaan kohtalon lakien alle Shakespearen Hamletissa. Tehdessämme näitä tutkimuksia, me tällä tavoin koetamme ymmärtää, millä tavoin lahjakkaat ja nerokkaat ihmiset ovat oma itsensä, mitenkä he menettelevät voidakseen olla oma itsensä, mitenkä itsenäisyys heissä ilmenee. Mutta silloin moni voisi kysyä: "Jos ainoastaan

lahjakkaat ja nerokkaat ihmiset saattavat todellisesti olla oma itsensä, jos ainoastaan nerokas ihminen pääsee selville siitä, mitä ihmisen varsinainen itsenäisyys on, jos inhimillinen itsenäisyys on ominaista ainoastaan harvoille valituille, mitä sitten on sanottava ihmiskunnan suurista joukoista, kaikista niistä ihmisistä, joita sanotaan tavallisiksi ihmisiksi, jotka eivät vielä ole itsenäisiä sanan todellisessa merkityksessä? Ovatko he tämän autuuden ulkopuolella, ovatko he tämän onnen ulkopuolella, mikä on ihmissielulle suotu? Jäävätkö he sen ulkopuolelle?"

Tämä kysymys ihmisen itsenäisyydestä, omana itsenään olemisesta, on joskus tuleva joka ainoalle ihmissielulle elämän tärkeimmäksi kysymykseksi. Tietenkään ei se ihminen, ja uskoo vain yhteen elämään tässä fyysisessä maailmassa, näe mitään mahdollisuutta siihen, että suuret joukot saavuttaisivat todellisen itsenäisyyden, ja me näemmekin, että ihmisten suuri joukko elää ja kuolee osaamatta ratkaista elämän suurta henkistä arvoitusta. Niin meistä ainakin tuntuu nyt tältä kannalta katsoen. Ja ainoastaan ne ihmiset, jotka uskovat jälleensyntymiseen, jotka katsovat elämää siltä kannalta, että ihminen on sisässään iankaikkinen henki, joka syntyy monta kertaa tänne maan päälle ja uudestaan saa yrittää ponnistaa ja koettaa, voisiko hän saavuttaa itsenäisyyttä, ainoastaan ne ihmiset voivat lohduttaa itseään sillä, että tämän katsantokannan valossa jokainen ihmissielu todella kerran tulee tuon kysymyksen eteen sillä tavoin, että hän osaa myös ratkaista sen.

Mutta sittenkin aivan jokapäiväisen elämän kannalta katsoen meidän täytyisi kysyä: onko siis pelkästään aika ihmisen suuri tuomari? Onko se aika, joka kaikkia ihmissieluja kovakouraisesti pitäen käsissään ja vasta pitkien kehitysjaksojen kuluttua antaa heidän joutua tämän niin tärkeän elämänkysymyksen eteen? Onko aika niin suuri ihmissielun

valtiat, että sielu ei voi mitenkään katkaista ajan kahleita, ettei se mitenkään voi saavuttaa sitä ainoastaan onnea, autuutta ja pelastusta, joka ihmisille luvataan, ettei se voi sitä saavuttaa mitenkään muuten kuin kauniisti odottamalla, kunnes aika on kehityksessä vienyt sielun sille kohdalle, että se kykenee tämän kysymyksen tekemään ja sen ratkaisemaan. Tämä todella jää meille aivan kuin kysymykseksi. Ja näin meidän todella täytyy kysyä, jos tunnemme sielussamme rakkautta ihmisiä kohtaan. Jos meidän sydämemme on täynnä sääliä ja rakkautta kaikkia kärsiviä ihmiseläimiä kohtaan, silloin meidän todella täytyy kysyä: pitääkö meidän odottaa ja kärsiä määrätty jakso, tuhannen tai kymmenen tuhatta, kenties satoja tuhansia vuosia, ennen kuin meille avataan elämän portit? Eikä ihmiseläimessä ole mitään sellaista itsenäisyyttä ja vapautta, jonka ihminen voi saavuttaa, vaikk'ei hän olekaan niin perin ihmeellisesti kehittynyt? Sillä kun me katselemme noita lahjakkaita ja nerokkaita ihmisiä, kun me katselemme niitä, jotka maailmassa esiintyvät luovina taiteilijoina, runoilijoina, kirjailijoina, suurina ajattelijoina, suurina ihmiskunnan hyväntekijöinä, suurina johtajina, kun me katselemme noita ihmisiä, huomaamme, että se, mikä heissä aina on erityisesti ollut kehittynyt, on ollut sellainen lahja, mikä on ollut välttämätön heidän elämäntehtävälleen, tavallisesti äly. Me näemme, että he ovat älykkäämpiä, järkevämpiä kuin ihmiset yleensä. Mutta me tunnemme samalla, että äly on ainoastaan yksi puoli ihmisen sisäisessä hengessä, että äly, olkoon se kuinka kehittynyt tahansa, ei välttämättä osoita, että ihminen on kaikinpuolin erinomaisesti kehittynyt. Näemmehän, kuinka esim. Peer Gyntissä tai Hamletissa äly kehittyneenä kuitenkin vaatii kaikenlaista muutakin luonteen ja sielun kehitystä, ennenkuin ihminen todella saavuttaa itsenäisyytensä määrän. Ja me ymmärrämme, että koska ihmiseläimessä on useita muitakin, ehkä syvempiäkin ominaisuuksia kuin pelkkä äly ja pelkkä

siveellinen tasapaino ja siveellinen erinomaisuus, niinkuin esimerkiksi hänen rakkauskykynsä, niin me kysymme: onko siis ihmissielulta suljettu portti iankaikkiseen elämään? Onko iankaikkinen autuus eli toisin sanoen ihmisen todellinen itsenäisyys aivan ulkopuolella ihmisiä yleensä ja ainoastaan harvan valitun saavutettavissa? – Me aivan kuin tahtoisimme epäillä tätä ajatusta, ja siksi me kysymme: eikö historian aikana ole koskaan ilmestynyt ihmisiä, jotka ovat vielä syvemmin ajatelleet ja tutkineet näitä asioita? Eikö ole koskaan ilmestynyt siinä suhteessa lahjakkaita ihmisiä, että he äärettömässä rakkaudessaan olisivat yrittäneet ratkaista tätä suurta kysymystä ihmisen itsenäisyydestä, omana itsenään olemista, sillä tavoin, että se ratkaisu todella kelpaisi kenelle tahansa, kuinka pienelle, nöyrälle ja yksinkertaiselle ihmiselle tahansa? Eikö sellaisia neroja ole ilmestynyt ihmiskunnan historian aikana?

Ja kun me teemme tämän kysymyksen, silloin meidän täytyy vastata: epäilemättä on ollut sellaisiakin ihmisiä. On ollut sellaisia neroja, lahjakkaita ja suuria ihmisiä, jotka ovat kysymystä tältäkin kannalta pohtineet ja ovat sen tässä valossa ratkaisseet.

Eräs sellainen ihminen oli Jeesus Natsaretilainen. Hänkin oli itsenäinen ihminen, joka osasi olla oma itsensä ja tiesi, mitä on olla oma itsensä, joka oli ratkaissut elämän suurimman kysymyksen, joka tiesi, että sen kysymyksen käytännöllinen ratkaisu tekee ihmisen iankaikkisesti onnelliseksi ja autuaaksi, iankaikkisesti eläväksi. Ihmisellä, joka kysymyksen on tällä tavoin ratkaissut, on jotakin kerrottavaa ratkaisustaan koko ihmiskunnalle, kaikille sen yksilöille. Hän onkin sanonut: Minä voin tehdä teidät autuaiksi; minä voi tehdä teidät kaikki onnellisiksi. Seuratkaa minua! Tehkää niinkuin minä olen tehnyt! Eläkää niinkuin minä olen elänyt, niin varmasti te pelastutte, varmasti te tulette

yhtä onnelliseksi ja autuaiksi kuin minä, varmasti te saavutatte saman iankaikkisen elämän, jonka minäkin olen saavuttanut." – Hän avasi, niinkuin kaikki ne suuret ihmiset, jotka tällä tavoin ovat puhuneet, elämän portin koko ihmiskunnalle, kaikille ihmisille. Hän kutsuu luoksensa jokaista ihmissielua ja avaa hänelle sen elämäntien, jota me kutsumme salaisen elämän tieksi, opetuslapsen tieksi. Tällä opetuslapsen tiellä kaikki suuret, lahjakkaat ihmiset ovat kulkeneet, ovat ottaneet tiettyjä askeleita. Tämä polku osoittautuu nyt näiden suurten julistuksessa avoimeksi myös kaikille ihmisille.

Jeesus Natsaretilainen, joka syntyi pari tuhatta vuotta sitten, oli olento, jonka sydän alusta saakka sykki hellyydestä, säälistä ja rakkaudesta koko ihmiskuntaa, koko luontoa, koko olemassaoloa kohtaan. Me voimme hyvin kuvitella, että sellainen ihminen, jonka älyn voimat ovat niin suuret, että hän jo lapsena voi ajatella omaa elämäänsä, voi jo lapsena myös miettiä ja haaveilla paljon siitä, mitä hän elämässään tulee tekemään. Jeesuksen aikana Palestiinassa ei ollut samaa mahdollisuutta taiteelliseen työhön kuin esimerkiksi meidän aikanamme. Älyn kehitys ihmiskunnassa oli paljon vähäisempi silloin, ainakin siellä päin. Jos hän olisi syntynyt esimerkiksi Kreikassa sen mahtavuuden ja sivistyksen loistoaikana, silloin me olisimme voineet ajatella, että hän olisi saattanut valita itselleen jonkin taiteellisen uran. Mutta siellä pienessä Juudean maassa, vaikka hän haaveili paljon tulevaisuuden haaveita, ja monta elämän mahdollisuutta astui hänen eteensä, hänellä ei kuitenkaan olisi ollut samaa vapautta ja mahdollisuutta kuin esimerkiksi Kreikassa valita taiteellista uraa. Ainoa, minkä hän olisi voinut helposti tehdä, olisi ollut jonkun profeetan tai profeetallisen kirjailijan valitseminen erikuvakseen. Hän olisi voinut ruveta sepittämään runoja, ihmeellisiä, viisaita, profeetallisia kehoituskirjoituksia, niinkuin Vanhan testamentin profeetat. Se olisi ollut hänelle mahdollista, jos hän olisi

tahtonut ihmisiin vaikuttaa. Epäilemättä hän paljon haaveili, paljon mielessään ajatteli nuorena. Mutta epäilemättä hän myös haaveillessaan näistä asioista nuorena enimmäin aina ajatteli – tuntiessaan, että hän niin suuresti kaikkia ihmisiä sääli ja rakasti. – hyödytänkö ja autanko minä näitä ihmisiä sitten eniten sillä tavoin, että sulkeudun johonkin kammioon ja kirjoitan siellä suuren runoteoksen. Autanko heitä parhaiten sillä tavoin? Ja silloin hänen sydämensä aina vastasi hänelle: "Ei; sinä voisit tehdä vielä enemmän. Sinun täytyy keksiä jotakin vielä suurempaa. Sinun täytyy keksiä jokin sellainen tapa, jolla lähestyt aivan kaikkia ihmisiä. Sinun täytyy elää sellaista elämää, että kaikki ihmiset oppivat rakastamaan sinun elämäsi. Jos elät suuren runoilijan elämää, silloin sinua ymmärtävät ainoastaan runoilijat ja muut lahjakkaat ja nerokkaat ihmiset. He voivat ymmärtää sinun elämäsi, saada rohkeutta ja intoa siitä, että sinä olet näyttänyt heille esimerkkiä. He voivat, kun taistelevat nuoruudessaan ja miehuudessaan oman itsensä kanssa, kun he kamppailevat oman neroutensa kanssa ja kun he miettivät ja suunnittelevat, mitä taide- ja runoteoksia heidän on luotava, he voivat saada rohkaisua sinulta, jos sinä olet saman tien kulkenut. Mutta silloin sinä myöskin autat ainoastaan tiettyä veljeskuntaa. Sinä olet silloin ollut esimerkkinä ainoastaan tietyille ihmisille, niille valituille, jotka samaan nerojen veljeskuntaan kuuluvat. Sinä olet silloin auttanut ainoastaan kehittyneempiä ihmisieluja, antanut heille rohkeutta ja intoa ja voimaa pyrkiä eteenpäin. Mutta jos sinä rakastat kaikki ihmisiä, niinkuin sinä teet, niin silloin sinun pitäisi osata elää niin, että jokainen ihmisielu, olkoon se kuinka pieni ja nöyrä ja mielestään kuinka lahjaton tahansa, ihastuu, rakastuu sinuun, polvistuu eteesi. Jos niin osaisit elää, niin silloin todella olisit auttanut aivan kaikkia ihmisiä; silloin sinun elämäsi olisi todella – maaniva ja kehoittava esimerkki kaikille ihmisille maan päällä kaikkina

aikoina. Silloin sinä olet suorittanut vielä suuremman työn, silloin olet ottanut päällesi vielä suuremman takan, silloin sinä olet auttanut vielä enemmän ihmisiä. Silloin nekin, jotka kamppailevat neron tiellä, saavat lohdutusta sinun elämästäsi. Mutta eivät ainoastaan ne, vaan kaikki ihmiset, pienet ja nöyrät, mitättömimmätkin.

Tällä tavoin Jeesus Nasaretilainen haaveili nuorena. Ja hänelle, kun hän Jumalan kanssa keskusteli, oli muodostunut vähitellen kuin ilmestyksenä, tavallaan yhä selvempi kuva siitä, millä tavoin hän tulee elämään, mikä on iankaikkinen elämä yksinkertaisesti esille tuotuna ihmiskunnan elämässä. Hän silloin mietiskeli, otti ensin selvän sisässään siitä, mitä elämä on. Tietenkin hän tiesi sen, niinkuin kaikki nerot, kaikki lahjakkaat ihmiset sen tietävät. Hän tiesi, että elämän henki on kaiken takana, että elämä on yksi suuri kokonaisuus, josta kaikki ovat ilmenneitä osia. Kun hän sitä suurta, yhtenäistä elämää kutsui Jumalaksi, silloin hän tiesi, että hän, niinkuin kaikki, on Jumalan poika, suuren elämän poika, suuren elämän lapsi. Ja kun hän tahtoi sitä suurta, yhtenäistä elämää, joka on kaiken takana, määritellä hengessään ja mielessään, silloin oli aivan luonnollista, että hänelle sen yhteydessä kuvastui käsite rakkaus, sen tähden, että hänen oma sydämensä oli täynnä rakkautta, sitä enemmän, koska hän tunsu olevansa täynnä elämää, täynnä Jumalaa. Niinä hetkinä, jolloin jumalainen elämä hänet valtavimmin täytti, hän kaikista eniten rakasti. Hän kutsui hengessään tätä suurta elämää rakkaudeksi, sillä se suuri elämä, joka on yksi ja sitoo kaikki yhdeksi, se samalla vetää kaikkia yhteen. Se ei hajoita, se yhdistää. Ja koska se yhdistää, on se rakkaus, sitä voi kutsua rakkaudeksi, sen tähden, että rakkaus on käsite, se voima joka yhdistää. Ihmiselämässäkin rakkaus on se voima, joka yhdistää eikä erota. Sen tähden Jeesukselle kuvastui tuo suuri yhtenäinen jumalainen elämä, rakkautena. Hän sanoi: Jumala on rakkaus.

Jumala on siten isä, joka rakastaa kaikkia lapsiaan, sekä hyviä että pahoja. Itse Isä vain on ainoa hyvä, kaikki muu on aivan luonnollisesti epätäydellistä. Isä, rakkaus on se, joka kaikki sitoo yhteen. Se on ainoa täydellisyys. Mitään muuta täydellisyyttä ei voi olla sen rinnalla. Ja jos Jeesus sisäisellä silmällään, sisäisellä selvänäöllään näki jumalia, näki enkeleitä, seurusteli niiden kanssa, hän myös näki , että nekin ovat epätäydellisiä. Ne ovat epätäydellisiä verrattuina siihen yhteen ainoaan täydellisyyteen, jota hän kutsui Isäksi. Ja sen tähden, että kaikki jumalatkin ovat epätäydellisiä, on luonnollista, että kaikki ihmiset ja kaikki eläimet ja kaikki olennot ovat epätäydellisiä verrattuina täydellisyyteen. Ne eivät koskaan voi mitään täydellisyyttä saavuttaa eivätkä koskaan voi täydellisiksi tulla erillisinä olentoina. Täydellisyys ei voi asua niissä, niin kauan kuin ne ovat eristyneitä olentoja. Jos ne erottuvat suuresta elämästä, silloin ne eivät mitenkään voi olla täydellisiä. Sillä jo tämä yksilöllinen erottautuminen on epätäydellisyyttä ja sisältää itsessään epätäydellisyyden. Sentähden ei voikaan Isän kannalta puhua hyvistä ja pahoista, vaan ainoastaan elävistä olennoista. Isä rakastaa kaikkia. Isä on sen vuoksi elävä jumala, se elämä, se rakkaus, joka kantaa kaikkia sylissään, joka kaikki yhdistää yhdeksi kokonaisuudeksi ja joka on ainoa täydellisyys. Jos joku eristäytynyt olento tahtoo olla täydellinen, silloin on hänen täydellisyytensä ainoastaan siinä, että hän ottaa sisässään vastaan isän täydellisyyden, ei siinä, että hän koettaa olla täydellinen itsekseen. Sitä hän ei voi, siihen hän ei kykene. Täydellinen on siinä, että eläisi Isän täydellisyydessä. Siis niinkuin Jeesus myöhemminkin sanoo neuvoissaan ja keskusteluissaan: "Olkaa täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen. Olkaa yhtä isän kanssa, samalla silloin minunkin kanssani, sillä minä olen yhtä Isän kanssa. Silloin te elätte täydellisyydessä. Minä itse en koskaan

voi olla täydellinen. En minä ole hyvä. Yksin Jumala on hyvä. Mutta kun Jumala on minussa elävä, kun minä elän Jumalassa, silloin minä olen todellakin oma itseni, silloin minä olen oma iankaikkinen itseni, silloin minä elän täydellisyydessä ja täydellisyys minussa."

Jumala on rakkaus. Mitä Jumala rakastaa? Rakastaako Jumala minua, aivan meitä ihmisiä? Jeesus näki, mitenkä roomalaiset sortivat juutalaisia; hän näki, mitenkä hänen oma kansansa kärsi; hän katseli, mitenkä sen yksilöt kärsivät köyhyydessä ja puutteessa; miten he paljon myös kärsivät tietämättömyydestä ja tyhmyydestä. Silloin hän kysyi: "Jumala, jos sinä olet rakkaus, kuinka sinä annat näin tapahtua, kuinka sinä annat elävien olentojesi kärsiä? Miksikä heitä sorretaan? Miksikä he elävät köyhyydessä ja puutteessa ja kurjuudessa, tyhmyydessä ja tietämättömyydessä, jos Sinä heitä kaikkia rakastat?" Kauan hän mietiskeli tätä asiaa. Hän sai tätä kauan sisässään pohtia, kamppailla Jumalan kanssa: "Sinun täytyy ilmoittaa minulle, kuka sinä olet, millä tavoin sinä rakastat, mikä on rakkaus todellisuudessa?" Sillä jos minä ihmisenä rakastan toista, silloinhan minä säälin juuri sitä ihmistä, joka noin kärsii; silloin tahtoisin häntä auttaa. Silloin minä aivankuin hengessäni nousisin vihassa sen ihmisen puolesta, jota sorretaan; minä tahtoisin häntä auttaa, minä tahtoisin suuttua tähän sortajaan, minä tahtoisin hänelle kostaa.

Niinhän rakkaus puhuu minussa! Millä tavoin Sinä, Jumala, suhtaudut asioihin." Ja kun Jeesus esitti tämän kysymyksen ja mietti tätä asiaa, silloin hän huomasi, että suuri jumalainen rakkaus, suuri elämä, ei rakastakaan paikallaan seisovaa, liikkumatonta elämää. Se ei voi sitä rakastaa, koska se ei ole elämää. Elämä ei olekaan siinä merkityksessä kuolemaa. Isä ei rakasta liikkumattomuutta, kuolemaa, Isä kyllä rakastaa, koska Isä on rakkaus. Mutta rakkaus on liikkuvaa elämää, rakkaus aina elää, rakkauskin rakastaa

liikkuvaa elämää. Ja mitä se merkitsee henkisesti? Se merkitsee: Jumala rakkautena rakastaa niinkuin me sanomme, kehitystä.

Kun Jeesus katseli ihmisiä ja katseli Jumalaa, niin hän huomasi, että Jumala rakastaa sillä iankaikkisella rakkaudella, joka nostaa kaikkia ihmissieluja ylöspäin omaa itseään, Jumalaa kohti. Jumalan rakkaus on ainoastaan sillä tavoin henkevä ja suuri, että se rakastaa vain ikuista. Jumalan rakkaus ei kohdistu katoavaan ja haihtuvaan, sillä me emme näe koskaan, että suuri, näkymätön Jumala ja elämä rakastaisi muotoja. Me emme näe, että suuri elämä säälisi muotoja. Se antaa ihmisen kuolla vaikka nälkään maantien ojaan, se antaa vahvemman ja väkevemmän sortaa heikomppaa, se antaa mitä vääryyksiä tahansa tapahtua maan päällä. Se aivan liikkumattomana katselee. Jumala ei liikuta sormeaan, vaikka ihmiset nostaisivat minkälaisen sodan ja tulipalon tahansa maan päällä, vaikka he kaikki joutuisivat keskenään sotaan, niin ettei yksikään ihminen saisi elää verta vuodattamatta. Jumala ei liikuttaisi sormeaan, elämän suuri rakkaus ei tekisi mitään. Siinä suhteessa on ihmiskunta suuri orpo, niinkuin Madame Blavatsky sanoo.

Jumalan rakkaus sinänsä rakastaa ihmisiä vain iankaikkisina henkiolentoina. Jumalan rakkaus tunkee salamana ja tulena läpi kaikkien ihmissielujen, rakastaen niissä ikuista henkeä, rakastaen niitä vähitellen ylös päin omaan syliinsä, rakastaen niitä niin, että niistä vähitellen tulee itsenäisiä olentoja. "Jumala, Isä" sanoi Jeesus, "on siis se ihmeellinen elämän voima, se iankaikkinen rakkaus, joka meitä vähitellen kasvattaa, joka koko meidän elämämme, iankaikkisen elämän on sillä tavoin järjestänyt, että me saamme yhä uudestaan tulla maan päälle yrittämään, Hän itse asuu meissä kaikissa, ja siis jokaisessa ihmisessä pyrkii meidän oma todellinen itsemme, Jumala, esille, pyrkii itsenäiseksi, pyrkii

itsetietoiseksi."

Kun Jeesus ymmärsi, millä tavoin Jumala rakastaa, niin hän ymmärsi myös, että meidän ihmistenkin, saavuttaaksemme iankaikkisen elämän, pelastuksen ja onnen, tulee rakastaa ennen kaikkea Jumalaa, ylinnä kaiken rakastaa rakkautta. Meidän ihmisten tulee ennen kaikkea rakastaa sitä rakkautta, joka nostaa meidät vähitellen kaikista kärsimyksistä ylös päin, joka antaa meidän käydä kärsimysten koulussa, puhdistaa meitä ja nostaa. Tätä jumalaista rakkautta meidän ennen kaikkea täytyy rakastaa, jos me tahdomme saavuttaa iankaikkisen elämän. Niin sanoi Jeesus.

Sitten hän sanoi myös: on olemassa toinenkin käsky, joka on yhtä suuri, ja se on, että rakastatte toisianne, lähimmäisiänne. Ennen muuta meidän täytyy rakastaa sitä rakkautta, joka rakastaa vain ikuista meissä, mutta sitten meidän täytyy rakastaa lähimmäisiämme, toisiamme, yhtä paljon kuin itseämme. Me ihmiset voimme olla suurelle orvolle ihmiskunnalle Jumalan sijaisia. Me voimme rakastaa ihmiskuntaa ja ihmisiä samalla tavoin kuin Jumala ihmisen muodossa voi ihmistä rakastaa, nimittäin niin, että Jumala ihmisen muodossa rakastaa myös ihmisiä muodollisina, eristettyinä olentoina. Jumala voi ainoastaan ihmisen muodossa eläen rakastaa ihmisiä eristettyinä, persoonallisina ja yksilöllisinä olentoina. Siis Jumala voi sanoa, niinkuin Jeesus sanoi: "Koska te olette hyvää tehneet Jumalalle, koska te olette auttaneet Jumalaa, koska te olette Jumalaa ruokkineet, Jumalaa vaatettaneet, Jumalaa talossanne pitäneet, silloin kun te olette antaneet ruokkia, vaatettaa, talossanne pitää jonkun näistä pienimmistä, kenet tahansa, silloin kun te ihmisiä rakastatte niinkuin muodolliset olennot voivat toisiaan rakastaa, silloin te rakastatte Jumalaa." – Se on toinen käsky.

Jos me rakastamme itseämme enemmän kuin toisia, silloin emme rakastakaan Jumalaa toisissa. Mutta jos me

rakastamme toisia yhtä paljon kuin itseämme, silloin me rakastamme Jumalaa kaikissa. "Ja me voimme rakastaa", sanoo Jeesus, "me voimme rakastaa toisia muotoja, toisia muodollisia, eristettyjä olentoja, enemmänkin kuin omaa itseämme muodollisena olentona. Silloin me voimme antaa elämämme niiden puolesta, joita rakastamme. Siinähan vasta näkyykin oikein ystävän rakkaus, että annamme elämämme ja henkemme ystävämme puolesta. Silloin minä olen rakastanut Jumalaa yli kaiken, kun olen kaikille samanlainen ja kaikille opetan, mitä Jumala tahtoo, mikä on Jumalan rakkaus, mikä on elämän iankaikkinen sisältö. Ja silloin minä olen myös kaikkia ihmisiä ikuisia aikoja rakastanut muodollisina olentoina, niin että heidän aina täytyy se huomata, niin että heidän aikojen loppuun sakka täytyy tuntea minun sydämeni sykkivän. Heidän täytyy lämmitä, kun he saavat kuulla minusta, heidän täytyy ymmärtää, että minä elän ja kuolen heidän kaikkien puolesta."

Näin liikkuvat ajatukset ja tunteet Jeesuksen sielussa. Ja me tiedämme, että hän siten rakensi elämänsä, hän sillä tavoin eli ja sillä tavoin kuoli. Ja hänen huutonsa kuului silloin ja on kuuluvut läpi aikojen: "Jokainen ihmissielu voi pelastua! Seuratkaa minua; rakastakaa: niinkuin minä olen rakastanut, silloin te saavutatte iankaikkisen elämän. Sillä vaikka teillä ihmisillä ei olisi neron lahjoja, vaikka teillä ei olisi kehittyntä älyä ja intelligenssiä, teillä on kaikilla syvällä sydämessänne iankaikkisen elämän ja iankaikkisen rakkauden mahdollisuus. Jokainen teistä seuratkoon siis minua siinä epätsekkäästi. Ja kun te nuorina ajattelette ja suunnittelette elämäänne, suunnitelkaa se epätsekkääksi. Ajatelkaa silloin, millä tavoin te voisitte ihmisiä palvella, millä tavoin te voisitte luoda onnea toisille. Elämä kyllä näyttää teille, mitä teidän on tehtävä. Elämä näyttää teille, että teidän täytyy tehdä työtä luonnossa, jotta te luonnolta saisitte ravinnon, vaatteet ja asunnon. Teidän täytyy tehdä työtä. Se on jokaisen ihmisen kaikista pyhin ja

puhtain ja kaunein tehtävä, sillä se on Jumalan määräämä, elämän itsensä asettama. Kun te sen käskyn täytätte, että teette käsillänne ja ruumiillanne sitä työtä, joka on välttämätöntä ihmiselle, silloin te siinä työssä palvelette elämää, elämän Jumalaa. Vaikka ette itse ymmärtäisi mitään rakkaudesta Jumalaan ja vaikka ette muuta voisi tehdä Jumalan rakkauden tunnetuksi tekemiseksi, vaikka ette muulla tavoin voisi ilmaista Jumalaa, tuoda ilmi, mikä on elämän jumalainen rakkaus, niin teidän elämänne tehtävänä on tuoda se sillä tavoin ilmi, että teette ruumiillista työtä luonnossa, joka on välttämätöntä koko ihmiskunnalle. Silloin te olette elävän Jumalan profeettoja ja silloin te rakastatte Jumalaa.

Ja Teillä on Häneltä myös tuo toinen käsky: rakastakaa toisianne niinkuin itseänne! Älkää rakastako itseänne enemmän, vaan rakastakaa toisianne niinkuin itseänne. Silloin varmasti saavutatte iankaikkisen elämän, silloin varmasti tulette sille tielle, joka vie teidät Isän luo.

Ja te, jotka tunnette sisässänne olevan erikoiskykyjä, jotka tunnette, että teillä on älyn lahjoja, jotka tunnette, että teillä on sisässänne kykyjä muuhun, te silloin rakastakaa sillä tavoin Jumalaa, että pyhitätte tuon työnne elävälle elämälle. Koska olette lahjakkaampia ja älykkäämpiä, koska tahdotte kulkea inhimillisen kulttuurin etunenässä, teidän täytyy ymmärtää, mitä varten elämä, kulttuuri on olemassa, mitä varten me elämme maan päällä. Teidän täytyy ymmärtää, millä tavoin Jumala rakastaa; ja teidän täytyy silloin tehdä työtänne niin, että se nostaa ihmisiä iankaikkisina sieluina ja henkiolentoina. Tehkää työtä, niin ettei tuomio lankea teidän päällenne. Teidänkin täytyy rakastaa Jumalaa ennen muuta. Teissä, jotka olette perineet menneisyydestänne suuremmat lahjat, tämä Jumalan rakkaus ilmenee siinä, että pyhitätte kulttuurityönne Jumalalle, elävälle elämälle, joka nostaa ihmissieluja ikuisina olentoina. Ja teillekin on tuo toinen käsky

rakastaa toisianne, yhtä tärkeä kuin ensimmäinen: sillä sekin on kaikille ihmisille sama. Rakastakaa toisianne enemmän kuin itseänne."

Jeesus Natsaretilainen eli tämän sisäisen tietonsa ja näkemyksensä mukaisesti ja hän kuoli sen puolesta. Hänen elämästään ei siten ole jäljellä vain hänen ikuisesti pätevät sanansa vaan myös hänen kautta ikuisuuksien elävät tekonsa, hänen epätsekäs puhdas, kaunis, jalo elämänsä.